

Генерал Петро Григоренко в Рочестері

Під час промови ген. П. Григоренка в Рочестері. На фото (зліва): Марта Шмігель, перекладач, ген. П. Григоренко, адв. В. Андрушин, посадики Т. Раси

У четвер, 20-го липня, зі залі Мської Ради в ратуші міста Рочестер, посадики цього міста Томас Рашен, проголосив Тиждень Поневолених націй. Між присутніми у переповненій залі були члени місцевих громад поневолених народів і представники їхніх організацій, як також представники місцевої преси і телебачення. По відчитанні прокламації посадики, адвокат Вілліам Андрушин представив головного промовця і почесного гостя свята дисидента генерала Петра Григоренка, подаючи короткий нарис подій, які призвели його до протесту і спротиву союзу.

Промовляючи до зібраної публіки, ген. П. Григоренко задавав, як то рік тому він одним з тих, що слухали свята Тиждень Поневолених націй через заглушення союзу. Хоча він був радий бути присутнім і брати участь в цюгоричних урочистостях, він висловив жаль за втраченою батьківщиною і за друзями на рідних землях. Григоренко висловив глибоке призначення президентів Картерів та його урядові за критичне ставлення до нехтування людських прав союзу. Він висловив жаль за втраченою батьківщиною і за друзями на рідних землях. Григоренко висловив глибоке призначення президентів Картерів та його урядові за критичне ставлення до нехтування людських прав союзу.

Промовляючи до зібраної публіки, ген. П. Григоренко задавав, як то рік тому він одним з тих, що слухали свята Тиждень Поневолених націй через заглушення союзу. Хоча він був радий бути присутнім і брати участь в цюгоричних урочистостях, він висловив жаль за втраченою батьківщиною і за друзями на рідних землях. Григоренко висловив глибоке призначення президентів Картерів та його урядові за критичне ставлення до нехтування людських прав союзу.

По формальній частині свята, присутні мали нагоду ставити генералові питання. На запитання "Чи Ви вірите, що рух спротиву зростає?", Григоренко відповів, що Союзу потрібна війна, а не мир. Він сказав, що Союзу потрібна війна, а не мир. Він сказав, що Союзу потрібна війна, а не мир.

Імпреду зорганізовано заходом Американської Федерації Антисоюністичного Блоку, а зокрема місцевого Відділу УККА.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНІ УКСОЮЗУ!

М'ЯСО І КОВБАСНИ ВИРОБИ

Нові успіхи співака В. Луцева, хору „Гомін” та балету „Орлик”

Ця успішна трійка — тенор і бандурист Володимир Луцев, хор „Гомін” під батутою Ярослава Бабуняка та народний балет „Орлик” під крейніцтвом Дмитра Парадіока та Марії Бабиної, — часто виступає в Англії і на європейському континенті вже понад 10 років, скрізь пропонує українське мистецтво.

Крім своїх виступів, як гості-артисти в заграничних ансамблях СУБ, Володимир Луцев у великій мірі є організатором різних імпрез та концертних турне. І так у листопаді цього року з нагоди 30-річчя існування і безперервного пропагування українського мистецтва на міжнародних сценах, хор „Гомін”, балет „Орлик” та тенор і бандурист Володимир Луцев відбудуть з черги концертне турне по ЗСА і Канаді, відвідаючи 17 міст, де проживають більшість українців, щоб поділитися з ними своїми новими досягненнями, новим репертуаром, цим зміною міжконтинентальну дружбу українців в діаспорі.

Після недавніх успішних їхніх виступів у Брюсселі, треба згадати про останній їхній виступ у Клісдорп-Павільйоні, 10-го червня ц. р. Концерт зорганізував п. р. Фрішман із Грімбі. Про цей виступ ось що написав англійський критик Джордж Беннінг у „Грімбі Телеграф” 12-го червня ц. р.: „Цей вечір був повний кольориту і емоції. У чудово проведеному, але не жалко, так короткому часі, залу театру Павільйон наповнилася співом, музикою і танцями України. Цей довгоочікуваний вечір більш, як виправдав наші сподівання, а судячи по реакції повнісної залі, залишив у присутніх незвичайно гарне враження.”

Всі учасники були задоволені виступом, який виконали на сцені морем барвистості. На концерті було 700 осіб — коло 650 англійців, в цей бо околиці живе тільки мада горстка людей.

Ярослав Боян

Молитва в монастирі

У неділю, 30-го липня братство Свято Покровського монастиря, що міститься в заміській місцевості при Буена Віста, Н. Дж., урядило перше Богослуження в монастирі, набутому УАПЦ. Понад сотню мирян з Нью-Йорку, Філадельфії, Рочестеру і інших місцевостей прибули з донськими й кубанськими приятелями на архієпископське Богослуження, яку правив владика Варлаам в сослуженні о. Леоніда і о. Миколи в набутому монастирі, відновлюваному братством.

Усердна молитва, підхоплена дружим хором вірних в теплому восковому мучі від свічок, що ясно блимали перед образами виторвали в присутніх молитовний настрій. З молитовною пошукністю, стоячи на колінах, ловили слова молитви за Україну, бажаючи, щоб проминули б недовлі смутний узір, виторваний безжовткою сатанією в ненависті на „філософії” класової боротьби.

ОЛЕНА ЗВІЧАЙНА та МИХАЙЛО МЛАКОВИЧ

ВОРОГ НАРОДУ

Тільки з 15 серпня по 15 вересня

Петро Турчин пожертвував 1,000 дол. на видання книжки УККА

Нью-Йорк, Н. Й. (УККА). — Петро Турчин, який від 1949-го року живе з дружиною Марією та дочками Орисєю й Мартою в Ріно, Невада, пожертвував суму 1,000 дол. на видання „Історії Української Еміграції в Америці”, яку приготував УККА від 1966 р.

Пі-во Турчин, які походять з Бережанщини, живуть — як згадано — в Ріно, Невада від 1949 р. Хоч там майже немає українців, вони дуже живо цікавляться українським життям, а їхні дві дочки, Орися й Марта, говорять по-українськи українською мовою. Вони жертвують щиро на різні українські організації та

Поховали д-ра Дмитра Капітана

Рочестер, Н. Й. (Т.А.) — 22-го липня 1978 тут на „Голі Сепалх” — цвинтарі поховали довголітнього члена місцевої української громади — д-ра Дмитра Капітана, який помер у власному домі на 78-му році життя по довгий невиліковній хворобі.

В похоронних обрядах під проводом парохів обох місцевих українських католицьких церков — о. шамбеля Миколи Бабака й о. Василя Осташа — взяла участь велика група громадянства, а в ній ветерани українського війська — представники Організації Бувших Воїнів Української Армії (ОВБУА) та місцевої Станиці Братства Дивізійників, які несли домовину, та всіх українських лікарів міста, як теж представників із Рочестерського Психіатричного Центру, де Покійник працював довгі роки.

На цвинтарі прощав Покійника від ОБВУА д-р Лев Рубінгер, від Братства Дивізійників Василь Білан і від Відділу УЛПТА на Середній Нью-Йорк д-р Михайло Лозага.

На трині в залі парафіяльної школи парафіи св. Йосафата д-р Осип Тимочко поділившись споминами із співпраці з Покійником, а голова Відділу УЛПТА на Середній Нью-Йорк д-р Теофіл Артемович започаткував збірку пожертв замість квітків на його свіжу могилу на Українському Осередку при Гарвардському університеті, яка дала загальну суму дол. 420. На цю суму склали: по дол. 100 — д-р Теофіл Артемович і вдова пані Анна Капітан; по дол. 25 — д-р Олександр Гудзак, д-р Всеволод Клофас, д-р Володимир Когутяк, д-р Михайло Лозага, д-р Осип Тимочко; дол. 20 — д-р Марія Кознарьська і п-во Володимир і Віра Мотика; дол. 15 — п. Петро Ярш; по дол. 10 — п. Володимир Кольчиш, п-во Роман і Анна Чорнобиль, Микрон і Галія Тучик, Омелян і Марія Омелішкі. Учасники трині вплачували теж пожертви на будову нової церкви.

Члени місцевого хору під проводом інж. Матковського попрощали Покійника стрілецькою жалібною піснею „Чуєш, брате, мій”...

Д-р Дмитро Капітан народився 28-го жовтня 1900 року в селі Дібриневі, Рогатинського повіту. Середню і університетську освіту мусів переривати кількакратно, бо був це час оборони Української державності, коли треба було міняти книжку на крісі ставати в ряді її оборонців. Покійник поповнив ряди УСС-ів у 1918 році, був учасником перебрання влади в Буквинських Черняхівцях, а далі — у складі Першого Станіславського Куреня у сотні пор. Бендака брав участь в обороні українського Львова.

Тому, починаючи гімназійну науку в Рогатинській Гімназії у 1910 р., закінчив її аж у 1922 р. в Бережанській гімназії щойно по поверненні з Східної України по виздоровленні із тифу та по арешті і конфінуванні польськими окупантами.

З подібними труднощами переходив теж медичні студії, які почав у Віденському Університеті у 1922 році, а закінчив у Краківському Університеті аж у 1933 р., переходячи в міжчасі Український Тайний Університет у Львові та примусову військову службу в польській армії.

По дворічній шпитальній практиці у Львові розпочав свою приватну лікарську практику у Калуші в 1935 році і провадив її до вибуху Другої світової війни.

REAL ESTATE

Century 21

LIVINGSTON REALTY

HOUSE FOR SALE

FOR SALE (or) LEASE

НЕБУВАЛА ОКАЗІЯ

SACRIFICE

БАКАШІ

Микола Понеділок

ПЕТРО ЯРЕМА

„СВОБОДА”

Тільки з 15 серпня по 15 вересня

УКРАЇНСКА СІТЛІЧКА ДОПОМАГА

ПЕТРО ЯРЕМА